

Tarinan kertoo:
Kalevi Uusimäki
Ruotsalo

Myllyreisu

Käläviänjoen jatkona virtaa Isostajärvestä ethenpäin Jatkojojeks sanottu vesiväylä ja kulijettaa veet aina merehen asti. Siinon välillä montakin koskipaikkaa, mutta Jatkojoen koski vanahan Ouluntiän sillan kohalla son kaikkein isoin. Siinoli ennen vanahaan kaikkiaas seihtemän myllyä yhtä aikaa käyttökunnosa. Isommilla kylän numeroilla oli oma myllyns.

Sen joken pääjuavan molemmille pualille oli kaivettu oikhen vartavasten myllyjuavat, joita pitkin virtas kans vesi. Sillä lailla siihen sopi kaikki seihtemän myllyä. Juavain ylipäisä oli sulut, että net saathin vähemmn vejen aikana kiinni ja sillä lailla vettä kootuks sinne sulukuin ylipualelle, että sittekö luukun aukasi niin vettä oli kasaintunnu ja mylly lähti käynthin ko vesirathaase tuli painetta.

Peihtolta lähti kans vanaha isäntä mylhyn jyväsäkkiis kans. Evähäksees se otti pylsynpalan, joka riippu orresa katonrajasa kuivaamasa. Soli monhen kerthan jo kiahunnu päärypajasa antamasa makua ja päärynhöystyä ja sitte taas pistetty orthen kuivaahan siihen asti ko taas tarvithin. Sen äijä siitä kraappas evähääksees ja tuumas tiätysti, että kyllä tualla vielä yhen myllyreisun tekee.

Misä sitten liä kulijeksinnu ja praatannu toisten myllymiästen kans josaki myllykamarisa ko mylly hilijoksees jauheskeli jyviä. Pikkukluput, joiton aina siälä misei tarvihtiskaan, löysivät ukon eväspussin ja söivät hyvällä ruakahalulla pylsynpalasta jo hyväsesti haalistunheen sisustan.

Ko ennenvanahaan teillä ajethin aivan hevospeleillä niin siinä talavitiällä kaviourasa oli aina semmosta aurinkon pualiks kuivattamaa hevosensontaa vaikka kuinka palijo. Kluput meni tiälle ja tukkivat pylsyn sualenmutkan lujasti täythön sitä hevosensontaa ja veivät takasin äijän eväspushiin omalle paikallees.

Ko ukkua rupes vähän päästä hiukaahan niin tuumas, että otanpa siältä pussista vähä haukkaamista. Niin haki pylsynpalan ja haukkas makkaran päästä palasen suuhuus, mäklötti ja maiskutteli sitä suusaas vähän aikaa, mutta sitte sylykäsi pois ja sano ihteksees: "kyllä nyt on makkarasta mehu menny". Siitton sitte jääny Käläviälle semmonen sananparsa, että kyllä nyt mehu menny niinkö Peihton makkarasta.

En oo siittäkään kuullu, saiko ukko seleville, mikä makkarasta mahto mehut viäjä.

Kalevi Uusimäki